

15. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 28. september 2025, kl. 10.30

Tekst: Mt 6,24-34

Salmer: 736; 29; 41; 697; 849; 42

Tak Gud fordi du bekymrer dig om os. Amen.

Tænk at være en blomst og måtte stå hvor man står og bare tage imod alt det, der kommer: Regn, sol, næring, frost, lus, haren der nipper ens friske nye skud af! Vi sætter pris på selv kan gå rundt og vælge varer i butikken – men: Tillid, hjælp og omsorg kan kun tage *imod* fra andre og kun *få* hvis de frit vil *give* os det; måske giver de os i stedet en kold skulder! Tænk at være en fugl og kunne flyve frit afsted, lige hvorhen man vil! Men fuglen flyver jo ikke ud for fornøjelsens skyld; den søger føde for at overleve og mætte sine unger! Uanset hvor højt den flyver, er den bundet af sine forpligtelser præcis som os. Livets mening ligger ikke i, hvad vi er i os selv, men alene i hvad vi er for andre. Blomsten og fuglen har mening, fordi Gud har skabt dem og sat dem i en sammenhæng, hvor det giver balance. Alt er udtryk for Guds vilje til liv og glæde. *Gud så at det var godt* – det er omkvædet igen

og igen i Bibelens skabelsesberetning. *Vi* har mening fordi Gud har skabt os og sat os dér, hvor vi *giver* mening. I den sammenhæng Gud har skabt, er alt i balance – alt er godt. Og lige så snart en fugl begynder at leve som en blomst, eller et menneske begynder at leve som en fugl, så forrykkes balancen og meningen trues. I kan jo høre hvor absurd det lyder, at en fugl eller en blomst prøver at være noget andet, end de er skabt til at være. Men I ved også, at mennesker hele tiden vil noget andet og vil forandre det, der er ... På den måde truer vi den balance, Gud har givet – og hvor har vi ødelagt meget! *Men* det kan ikke ændre på, at Gud stadig står inde for balancen og meningen i det hele: Alle vores bekymrede forsøg på at fikse og lave om og kontrollere – de forhindrer ikke Gud i at ville os det godt stadigvæk! Det har Han lovet os – regnbuen på himlen er et af Hans tegn til os på, at Han står ved sit løfte om, at Han vil sikre livets balance og mening. Det skal vi tro! Det er dér håbet ligger – håbet om en bedre fremtid! Vi kan gå hen og miste håbet, når vi mærker at vi har mistet kontrollen, og ubalancerne truer os. Så gælder det om at løfte blikket fra alt sit eget, fra sin egen afmagt – løfte

blikket mod himlens fugle eller markens liljer: De lever som troens beviser – de kan ikke andet end tage imod det Gud giver dem; de kan *intet* kontrollere selv – og derfor bekymrer de sig heller ikke! De tager sig ikke af hvem de er i sig selv – de tager sig af at udfylde deres særlige ansvar, sætte frø og finde frø – og lever i fast tillid til, at *Gud* tager sig af, hvem de er – at Gud *ser* dem og sørger for, at det er *godt*! Gud bekymrer sig for os – Gud håber for os: Det kan give os overskud til at se andre der har brug for hjælp og være med til at tænde håb for dem. En legende siger, at da Jesus døde på korset, mistede alle mennesker håbet. Undtagen Maria. Hun bevarede håbet om, at han nok skulle komme igen. Hun er som den blomst, der bare står der og lyser – som den fugl der begynder at synge før daggry: Vi må ikke lade os overmande af mismod og håbløshed. For vi står ikke alene med ansvaret: Gud håber for os og bekymrer sig for os – og Hans lys kan bryde frem, selv når det er allermørkest.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.